

РАН БОСИЛЕК ЧУДНОТО ГУЩЕРЧЕ

chitanka.info

На една поляна гущерче крещяло:

— Помощ, помощ, помощ! Камък ме затисна! Чуло го овчарче. Завчас дотърчало. Камъка дигнало. Бърза помощ дало. Гущерчето рекло:

— Ти добро ми стори. Искам да си върна. Ей това мъничко камъче ти давам. Ти като се трудиш, то ще те направи и богат, и умен.

Гущерчето чудно с уста му подало камъченце бяло. Момчето го взело. Камъчето тоз миг силно заблестяло и станало златно.

Скокнало момчето. От радост не знае къде да се дене. Стиснало във шепка камъчето златно. При близки другари отишло и рекло:

— Вижте какво имам!

— Какво? Я да видим!

— Камъченце златно. Едно момче виква:

— Я дай го на мене, а вземи в замяна моята тояга. Тя е дряновица и с кука на края. Овчарчето дало камъчето златно и рекло:

— Вземи го. Ти лани избави моята ваклушка от вълчите зъби. Пък и аз си нямам такава тояга. С радост я приемам.

Щом с ръка поело здравата тояга, тя станала златна.

Подкарало е нея ваклото си стадо. Насреща му конник.

— Отгде взе, овчарче, такава тояга? Не си ли съгласно да направим смяна? Дай я ти на мене! Аз ще ти отстъпя враното си конче.

Овчарчето рекло:

— Тъй да бъде, чичо. С това врано конче по света ще тръгна. Мъжки ще се трудя. Ще си напечеля голямо богатство. Стада ще накупя. И овчар ще стана за чудо и приказ!

Яхнало момчето хубавото конче. То станало златно. Закарало в село ваклото си стадо.

— Мамо, тате — рекло, — сбогом, заминавам! С това буйно конче тръгвам по печалба. Мъжки ще се трудя. Пари ще спечеля. Стада ще накупя. И овчар ще стана за чудо и приказ!

— Стой, почакай, сине! Мъничък си още! Па и глупавичък. Ще ти грабне някой това златно конче.

Синът им отвърнал:

— Не берете грижа. Кончето обичам и ще си го пазя. То ще ми помага, когато се трудя. При вас ще се върна и богат, и умен. Сбогом, мамо, татко!

Яхнало момчето хубавото конче. Яхало недели, месеци, години. Обходило земи близки и далечни. Пътувало нощем, работело денем. Кончето му било най-верен помощник. Спечелило с него голямо богатство.

Замръкнало веднъж посред гора гъста. С кончето си влязло в пещера дълбока. Тя била със порти от ковано злато. Момчето подпряло портите отвътре. Посред нощ зачукал някой на вратата. Момъкът погледнал през ключова дупка. Огнен змей съгледал.

— Кой смее да влиза в моите покои, дете съм заключил изворите буйни?

— Аз съм, змейо, аз съм! — чул се глас отвътре.

— Кой си ти?

— Човек съм.

— Аз всичките хира със суша измъчвам. Пред моята сила до един треперят. Ти отде пристигна?

— Дойдох през морето.

— Че как го премина?

— На бълха тринога.

— Значи то е малко.

— И орел не би го без мъка прехвъркнал.

— Тогава, човече, орелът е дребен.

— С крилата си лесно цял град би засенчил.

— Градът ще е малък.

— Малък ли? Не. Заек ако хукне вихром, за да го премине, трябва му година!

— Тогава навярно заекът е дребен?

— Дребен ли? От него цял кожух направих.

— Е, тогаз, човече, ти си много дребен.

— Аз ли? Кога петел в краката ми пее, е ушите си гласа никак му не чувам. С едната си ръка пет змея събарям! Ела да опиташ!

Уплашил се змеят и беж да го няма. Изчезнал в гората.

Тогава момчето отключило бързо водите запрени. Взело змейско злато.

Накупило лесно стада мекорунни. Върнало се в село. Раздало стадата на бедните хора. Направило къща като слънце светла, къща със градинка. В китната градинка гущерчето чудно всеки ден търчало.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.